

Φάση μιᾶς μάχης

Εἶμαστε φάτσα μὲ φάτσα
 μὲ τὸν ἐχθρό μου.
 Ἐνα γραφεῖο μονάχα μᾶς χωρίζει
 σὰ χαράκωμα ἢ σὰν τάφος.
 Πίσω ἀπ' τὶς ἀξιοπρεπεῖς μας μάσκες
 ἀπὸ πολὺ βαθειὰ ἀνεβαίνει καὶ μᾶς καίει τὸ μῖσος.
 Καὶ νὰ πὺν τούτη τῇ στιγμῇ,
 τῶρα πὺν παίζεται ἡ ζωὴ μου,
 ἀνακαλύπτω στὴ μορφὴ του πὺς
 θὰ μποροῦσα νὰ τὸν εἶχα ἀγαπήσει.
 Νὰ πὺν τούτη τῇ στιγμῇ ἀνακαλύπτει
 στὴ μορφὴ του
 πὺς θὰ μποροῦσε νὰ μὲ εἶχε ἀγαπήσει.

Εἶμαστε φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸν ἐχθρό μου.
 Τὸ μῖσος
 ἄρχισε νὰ παραμορφῶνῃ τὶς εὐγενικὲς μας μάσκες.

Τελικὴ νίκη

Ἐφερε βιαστικὰ τὸ χέρι του στὸ πρόσωπο -
 μὰ μόλις τὰ δάχτυλά του ἀγγίξαν τὴ φτυσιὰ
 σταμάτησε. Δὲ θέλησε νὰ τὴ σκουπίσῃ.
 Τὴν ἔσπρωξε πὺς βαθειὰ, ὥσπου νὰ φάῃ τὶς σάρκες
 φτάνοντας ὡς τὶς ρίζες τῶν δοντιῶν, τὰ κόκκαλα, τὴ γλῶσσα.

Ἀπὸ τὴν τρύπα πὺς ἄνοιξε, ἀνάσανε
 μ' ἕναν καινούργιο τρόπο.
 Κ' ὑψώνοντας λιγάκι τὸ κορμί του, συνέχισε τὸ δρόμο του.

Τρεῖς διαστάσεις

Τὰ φιλιὰ ἐγκαταλείπουν ἔντρομα τὸ σῶμα του
 νιώθοντας τὸ θάνατο νὰ πλησιάζῃ
 σὰν τὰ κοπάδια τὰ ποντίκια
 πὺς ἀφήνουνε τὸ πλοῖο λίγο πρὶν βουλιάξῃ.

Μὲ κουρασμένη κίνηση ἐτοιμοθάνατου
 διώχνει ἀπ' τὸ πρόσωπό του τὰ φιλιὰ
 πὺς σὰν τὶς μῦγες συνωθοῦνται στὰ ρουθούνια καὶ τὸ στόμα
 πὺς σὰν τὶς μαῦρες μῦγες μυρίζονται τὸ θάνατο.

Τὰ φιλιὰ ἔτσι μπηχτῆκαν καὶ ριζῶσαν στὸ κορμί του
ποὺ καὶ μετὰ τὸ θάνατό του
μένουν ἐκεῖ καὶ μεγαλώνουν
σὰν τὰ νύχια.

Ἐμπόδια

Ἐκεῖ ποὺ πᾶς νὰ μ' εὔρης, ρίχνω ἓνα καινούργιο φράγμα.
Δὲν εἶναι ποὺ δὲ θέλω νὰ μ' εὔρης. Δὲν εἶναι ποὺ θέλω νὰ σὲ διώξω.
Μόνο ποὺ πιά πρέπει νὰ δοῦμε καθαρὰ
πόσα ἐμπόδια ἀντέχουμε νὰ ξεπεράσουμε
γιὰ νὰ βρεθοῦμε.
Πρέπει νὰ ἐλέγξουμε ὡς ποῦ τραβάει ἡ δύναμή μας.
Κ' ἔπειτα, μὴν ξεχνᾶς ποτὲ τὸ ἐνδεχόμενο:
τὰ φράγματα νὰ μὴν τὰ φτιάχνω μόνος μου,
μὰ νὰ ὑπάρχουν πάνω μου καὶ μέσα μου σὰ μελανὲς οὐλὲς
ἀλλάζοντας τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα μου.
Αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ποὺ εἶναι ὁ ἑαυτός μου
γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Γήινη σιγουριά

Στὸ Στέφανο Ἴντο

Ἦρθες μ' ἓνα λουλούδι στὸ φαρδύ σου χέρι
τσαλαπατώντας τὴν πίκρα
ποὺ ἔσπερνα στίς πιὸ καλὲς μας μέρες·
ἦρθες δρασκελίζοντας ἓνα χαντάκι χωρισμό, ποὺ τόσκαβα
ὄλο καὶ πιὸ βαθὺ ὅσο ἐνιωθα τὸ ἄδικο μου.
Τ' ἀγροτικά σου βήματα βαδίσανε καὶ τὸ δικό μου δρόμο
φέρνοντας στὴ σκηνή μου ἓνα μεγάλο δέμα φῶς ἀπὸ τὴ Φλώρινα,
γιατὶ ἐσὺ τόξερες πιὸ καλά, πὼς πάντα ἓνας ἐξόριστος
χρειάζεται ἓνα δέμα, ἓνα λουλούδι, λίγη ἀγάπη.
Πῶς μ' ἄλλαξε τὸ μάθημα τῆς γήινης σιγουριᾶς σου, Στέφανε,
πόσα ἔβλεπα πίσω ἀπ' τὴ νικημένη μου ἔπαρση...

Ἐπειτα τὸ λουλούδι τὸ ξεχάσαμε.
Ὅχι πὼς ἦταν πρόφαση - μὰ τ' ἄλλα ἦρθαν σὰν ποταμός.
Ἐκεῖνο τὸ λουλούδι, τὸ ἄγνωστο, ποὺ ἀπόψε,
μὲς ἀπ' τὰ φρενιασμένα φῶτα τῆς Ἀθήνας,
σὲ ξαναφέρει δίπλα μου πελώριο,
μ' ἓνα πλατάγισμα σκηνῆς τοῦ Ἀη-Στράτη στὸν ἄνεμο
κι ὄλο τὸ ὑπόγειο βουητὸ τοῦ κάμπου σου καὶ τῶν χωριῶν σου.

